

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce **Turinsky Transport, s. r. o.**, se sídlem v Praze 4, U Děkanky 1650/16, právně zastoupeného Mgr. Lydií Lamáčkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Jakubská 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem v Brně, Žerotínovo nám. 3/5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.4.2011, č. j. JMK 18664/2011, sp. zn. S-JMK 18664/2011/OD/Ha,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 13.4.2011, č. j. JMK 18664/2011, sp. zn. S-JMK 18664/2011/OD/Ha, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Lydie Lamáčkové, advokátky se sídlem v Brně, Jakubská 1.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Břeclav ze dne 11.1.2011, č. j. MUBR 1944/2011, sp. zn. MUBR-S 44357/2010 OSVD (dále též „prvostupňový správní orgán“). Prvostupňové správní rozhodnutí konstatovalo žalobcovo porušení povinnosti stanovené v § 42b odst. 1 písm. r) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), tím, že dne 1.6.2010 provozoval nákladní vozidlo (tahač a přípojné vozidlo), které překročilo při nízkorychlostním kontrolním vážení hodnoty stanovené v § 15 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů ČR č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále též „vyhl. č. 341/2002 Sb.“), v návaznosti na § 2 odst. 5, 6 a 7 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“), čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu ve smyslu § 42b odst. 1 písm. r) zákona o pozemních komunikacích, za což mu jako provozovateli vozidla byla uložena podle § 42b odst. 5 písm. a) cit. zák. pokuta ve výši 15 000 Kč a rovněž povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Městský úřad Břeclav ve věci nejprve vydal dne 21.7.2010 příkaz o uložení pokuty žalobci, který však byl k odporu žalobce ze dne 3.8.2010 zrušen. Podaný odpor žalobce odůvodnil dne 11.8.2010 tak, že celková hmotnost soupravy Mercedes Eurolohr, tedy tahače a vleku (reg. značka 8A8 7820 a reg. značka 9A2 3404) činila 17 900 kg (auto 7 700 kg + vlek 10 200 kg) a váha převáženého nákladu dle nákladového listu CMR činila 13 286 kg, z čehož vyplynula rezerva do maximální váhy 4 614 kg. Vzhledem k tomuto matematickému výpočtu žalobci nezbylo, než zpochybnit správnost vážení, přičemž mohlo dojít k situaci, že řidič při jízdě během vážení přibrzdil, vozidlo se zhouplo a váha ukázala vyšší hmotnost. Tomu by odpovídalo zjištěné minimální přetížení, přitom přetížení pouze vleku a nikoliv tahače. Řidič nebyl nezkušený, aby nesprávně rozložil náklad. Obdobné náklady vozil žalobce běžně. Podle žalobce došlo v posuzované věci k pochybení při vážení, a proto mělo na místě proběhnout převážení vozidla. Podaný odpor žalobce doložil nákladovým listem CMR, který osvědčil náklad o hmotnosti 13 286 kg, a dále čestným prohlášením řidiče L. Š. ze dne 9.8.2010, který prohlásil, že při projezdu přes vážné zařízení přibrzdil na požadovanou rychlost, čímž se kamion „zhoupnul“ a váha vykazovala vyšší hodnoty, nenapadlo jej však požadovat kontrolní převážení.

[3] Z Protokolu o zjištěném porušení právních předpisů ze dne 1.6.2010 a z vážního lístku č. 58546 vyplynulo, že při kontrolním vážení shora uvedeného vozidla bylo zjištěno přetížení přívěsu o 1 220 kg (1,22 t), tj. o 7 %, čímž byla překročena hodnota uvedená v § 15 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 341/2002 Sb. Z vážního lístku dále vyplynulo, že vážním stanovištěm byla dálnice D2 – km č. 56 a jednalo se o stacionární silniční nápravovou váhu typu VM-2.2, výr. č. 05/96, výrobce Tenzo váhy s.r.o. Olomouc, ověřenou Českým metrologickým institutem Brno, s platností ověření do 27.10.2010. Obsluhu váhy zajišťovali příslušníci mobilního

dohledu Celního úřadu Břeclav. Ve vážním lístku byl proveden rozbor zatížení vozidla, na tahač připadalo zatížení 16,34 t a na přípojné vozidlo 19,22 t. Řidiči byla udělena bloková pokuta ve výši 1 500 Kč, kterou na místě zaplatil a správní delikt provozovatele vozidla (nyní soudem přezkoumávaný) byl postoupen k projednání věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Řidiči bylo zakázáno pokračovat v přepravě zboží do doby, než budou odstraněny zjištěné nedostatky. K obsahu protokolu se řidič nevyjádřil, přičemž protokol i vážní lístek č. 58546 na místě převzal.

[4] Městský úřad Břeclav oznámil dne 27.10.2010 (po uplatnění odporu) pokračování správního řízení se žalobcem a dne 16.11.2010 provedl dokazování čtením listin, o čemž téhož dne sepsal záznam.

[5] Městský úřad Břeclav se v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil k jednotlivým námitkám uplatněným žalobcem v podaném odporu. Matematický výpočet žalobce označil úřad za správný v tom, že nebyla překročena celková hmotnost soupravy a hmotnost převáženého nákladu nebyla kritická. Uvedený výpočet však nezohlednil rozložení nákladu na tahači a přívěsném vozidle. Porušení právního předpisu v posuzované věci je spatřováno v tom, že bylo přetíženo přípojné vozidlo, a to o 1 220 kg nad stanovený limit. V § 15 vyhl. č. 341/2002 Sb. jsou uvedeny nejvyšší povolené limity hmotnosti silničních vozidel, zvláštních vozidel a jejich rozdělení na nápravy. V odst. 1 písm. d) bodu 3. u dvojnápravy přípojných vozidel nesmí součet zatížení obou náprav dvojnápravy překročit 18 t při jejím dílčím rozvoru od 1,3 m do 1,8 m. V posuzované věci byl náklad převážený soupravou rozložen nesprávně. Zpochybnění správnosti vážení vyvracel prvostupňový správní orgán tím, že vážení bylo provedeno na stacionární silniční nápravové váze typu VM-2.2, výr. č. 05/96, ověřené Českým metrologickým institutem Brno, s platností ověření do 27.10.2010. Obsluhu váhy prováděli příslušníci mobilního dohledu Celního úřadu Břeclav s odpovídající profesní přípravou. Při vjíždění na váhu byli řidiči upozorňováni na projetí přes váhu stanovenou rychlostí. I pokud by k takovému poučení nedošlo, byla zde umístěna dopravní značka B20a (15 km), kterou byl povinen řidič respektovat. Námitka, že řidič mohl v určitém okamžiku přibrzdit a vozidlo se zhouplo, nebyla doložena, a proto ji správní orgán nevzal v úvahu. Existence možnosti vykazování nesprávných hodnot uvedenou nízkorychlostní váhou při přibrzdění vozidla by musela být doložena znaleckých posudkem. Prvostupňový správní orgán při svém hodnocení vycházel především z protokolu o kontrolním vážení vozidla a z vážního lístku č. 58546. Ten obsahoval i vyjádření řidiče vozidla k obsahu protokolu a upozornění na zákaz pokračování řidiče v přepravě zboží do doby, než budou odstraněny zjištěné nedostatky. V uvedených dokumentech bylo uvedeno „bez vyjádření“ s vlastnoručním podpisem řidiče vozidla. Pokud by řidič požadoval převážení nákladu, bylo by to poznamenáno v dokumentech i s případným vysvětlením celního úřadu, proč toto bylo řidiči odepřeno. Právo na vyjádření se k věci bylo plně na vůli řidiče vozidla. Prvostupňový správní orgán nevyhověl návrhu žalobce na zproštění viny z důvodu, že nebylo prokázáno, že by se uvedeného správního deliktu dopustil. Žalobce porušil zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu. Pokuta mu byla uložena na samé dolní hranici zákonné sazby, přičemž horní hranice pokuty činila 500 000 Kč [§ 42b odst. 5 písm. a) zákona o pozemních komunikacích].

[6] V odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí žalobce uvedl, že řidič neměl žádný důvod pro to, aby rozložil náklad tak, aby přetížil vlek a nevytížil samotný tahač. Vzhledem k hmotnosti soupravy (auto+vlek) a převáženého nákladu, které byly pod zákonným hmotnostním limitem, žalobce dovodil pochybení při vážení, které mohlo být způsobeno chybou váhy nebo technikou jízdy řidiče při nájezdu na váhu. Jelikož na místě samém, přes evidentní rozpor mezi zjištěnou hmotností a celkovou hmotností soupravy, nebylo provedeno kontrolní převážení, žalobce „navrhl“ vypracování znaleckého posudku ohledně zjištění možnosti ovlivnění údajů váhy technikou nájezdu na váhu a případného tzv. zhroupení soupravy při vážení. Prvostupňový správní orgán k návrhu na vypracování znaleckého posudku nepřihlédl a rozhodl bez zřetele na uvedenou námitku. V zájmu objektivitě žalobce sám nenechal vypracovat uvedený posudek, neboť považoval za vhodnější, aby znalce určil správní orgán.

[7] Žalovaný v rozhodnutí o odvolání mimo jiné uvedl, že shromážděnými důkazy při kontrolním šetření Celního úřadu Břeclav, tj. protokolem o kontrolním vážení vozidla, vážním lístkem č. 58546 a dalším šetřením, bylo v řízení dostatečně prokázáno překročení hmotnosti nákladního vozidla při nízkorychlostním vážení, a to hodnot stanovených zvláštním právním předpisem. Ve smyslu § 38b odst. 2 zákona o pozemních komunikacích byl řidič povinen se při kontrolním vážení řídit pokyny obsluhy vážního zařízení. Navíc zde byla stanovena 15km rychlost dopravní značkou B20a. Řidič na místě vážení neuplatnil žádnou námitku. Žalovaný dále v rozhodnutí chybně odkázal na žalobcovo důkazní břemeno, který podle něj nepředložil žádný důkaz na podporu svých tvrzení. Podle žalovaného ve věci nevyplynuly jakékoliv pochybnosti o správnosti vážení a zjištěných hodnotách. Kontrolní vážení proběhlo standardním postupem na stacionární nápravové váze s platným ověřením Českým metrologickým institutem Brno. Žalobce porušil zákon nesprávným rozložením nákladu. Žalovaný přezkoumal soulad prvostupňového správního rozhodnutí s právními předpisy, a to v rozsahu námitek uplatněných v odvolání, přitom neshledal žádné pochybení, a proto odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[8] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Především uvedl, že již v odvolání zdůraznil, že celková užitečná hmotnost soupravy Mercedes Eurolohr, tedy tahače a přípojného vozidla činila 17 900 kg (auto 7 700 kg + vlek 10 200 kg), a že dle nákladového listu CMR byla váha převáženého nákladu 13 286 kg. Celkový součet těchto hmotností pak byl pod zákonem stanoveným limitem, neboť do zákonného maxima žalobci zbývala ještě rezerva. Řidič neměl důvod rozložit náklad tak, aby přetížil vlek a nevytížil samotný tahač. Celní úřad Břeclav, provádějící kontrolu váhy, tak měl, vzhledem k zjištěnému rozporu v hmotnostech, provést kontrolní převážení. K tomuto však nedošlo a řidič soupravy následně podepsal protokol o vážení. Bez dalšího mu bylo povoleno pokračovat v jízdě. Ačkoliv žalobce navrhl prvostupňovému správnímu orgánu vypracování znaleckého posudku ohledně zjištění možnosti ovlivnění údajů váhy technikou nájezdu na váhu a případného tzv. zhroupení soupravy při vážení, tento správní orgán k uvedenému návrhu nijak nepřihlédl a rozhodl bez zřetele na uvedenou námitku. Dokonce konstatoval, že jelikož posudek nebyl správnímu orgánu předložen, nemohl k námitce přihlédnout. V zájmu zachování objektivitě posudku žalobce sám nenechal znalecký posudek vypracovat, neboť považoval za vhodnější,

aby případného znalce určil správní orgán. Správní orgán však rozhodl bez toho, že by návrhu na vypracování znaleckého posudku vyhověl a znalce ustanovil nebo alespoň žalobce vyzval k předložení takového posudku. Tentýž postup opakoval i žalovaný v odvolacím řízení a věc přezkoumal pouze formálně. Pouze znalecký posudek mohl po technické stránce vysvětlit příčiny rozporu mezi výsledky vážení a celkovou hmotností soupravy včetně nákladu. Žalovaný tedy pochybil, pokud sám neurčil znalce k podání odborného znaleckého posudku anebo nevyzval žalobce, aby předložil takový posudek. Žalobcem předložený posudek by však měl povahu pouze listinného důkazu, čemuž se žalobce chtěl vyhnout. Žalovaný nepřihlédl k námitkám žalobce a neprovedl jím navržené důkazy. Provedl pouze formální přezkumné řízení, čímž porušil zákon. Dne 14.7.2011 žalobce soudu ještě navrhl, aby ustanovil znalce pro posouzení otázky možného vlivu tzv. zhoupnutí soupravy při najíždění na váhu a to na výsledek vážení. Žalobce soudu závěrem navrhl, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[9] V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný ztotožnil s názorem prvostupňového správního orgánu a nenalezl rozpor mezi výsledkem vážení a celkovou hmotností soupravy, protože došlo k přetížení dvounápravy přípojného vozidla z důvodu nerovnoměrného rozložení nákladu na tahač a přípojně vozidlo soupravy. Protože šlo jednoznačně o přetížení přípojně vozidla, považoval žalovaný vypracování znaleckého posudku z důkazního hlediska za nadbytečné a v rozporu s požadavkem na ekonomii správního řízení. Žalovaný soudu navrhl žalobu zamítnout.

IV. Jednání před soudem

[10] Při nařízeném jednání dne 14.5.2013 setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[11] Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[12] Soud se především zabýval žalobcem namítanou nepřezkoumatelností obou správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Před oběma správními orgány žalobce namítal pochybení při vážení vozidla, a to v důsledku pomalé jízdy řidiče při nájezdu na váhu, následného přibrzdění a zhoupnutí vozidla, na základě kterého váha vykazovala vyšší hodnoty vozidla, resp. překročení váhového limitu na zadních nápravách soupravy, což mělo být v rozporu s hmotnostními údaji o převáženém nákladu.

[13] Soud shledal tuto námitku důvodnou. Jak vyplynulo ze správního spisu, konkrétně z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, tento správní orgán se námitkou přibrzdění a zhoupnutí se vozidla vůbec nezabýval, a to s odůvodněním, že ji žalobce nedoložil. Uvedené doplnil tak, že *„existuje-li taková možnost, aby váha vykazovala*

nesprávné hodnoty při přibrždění vozidla, muselo by to být doloženo např. znaleckým posudkem“. Druhostupňový správní orgán pak přezkoumal předchozí správní rozhodnutí pouze formálně a předmětnou námitkou žalobcem opakovaně uplatněnou (v odporu a odvolání) se nezabýval vůbec. Pochybení prvostupňového správního orgánu stran uvedeného nedostatku tak nemohl napravit.

[14] Náležitosti správního rozhodnutí jsou uvedeny v § 68 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. V § 68 odst. 3 správního řádu jsou stanoveny náležitosti odůvodnění rozhodnutí, v němž se uvedou důvody výroku (výroků) rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a také informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

[15] Správní orgány v daném případě porušily § 68 odst. 3 správního řádu, protože se dostatečně nevypořádaly (spíše se jakkoliv nezabývaly) námitkou žalobce týkající se vlivu přibrždění a zhoupnutí vozidla na jeho vážení a naměřené hodnoty. Z citovaného ustanovení správního řádu totiž vyplývá povinnost správních orgánů vypořádat se se všemi návrhy a námitkami účastníků řízení, což se v dané věci nestalo. Žalobce byl jako účastník správního řízení podle § 36 odst. 1 správního řádu oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Podle odst. 2 cit. ust. měl rovněž právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Podle § 52 správního řádu byl účastník povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán sice není těmito návrhy vázán, avšak vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Vedle toho byl správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce (komu má být v předmětném řízení uložena povinnost).

[16] Z výše provedené citace jednotlivých ustanovení správního řádu vyplývá, že žalobce byl ve správním řízení oprávněn navrhopvat důkazy a uplatňovat své námitky, přičemž správní orgány měly povinnost se jimi zabývat, a to tak, že buď měly navrhované důkazy provést anebo měly přesně zdůvodnit, proč navrhované důkazy neprovedou. Ohledně námitek uplatněných žalobcem pak měly přesně zdůvodnit, proč je pokládají za nedůvodné a nepodložené. V každém případě se správní orgány měly řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádat s návrhy a námitkami žalobce, ať v negativním či pozitivním smyslu, což se v posuzované věci nestalo. Prvostupňový správní orgán měl přesně žalobci sdělit, proč uplatněnou námitku přibrždění a zhoupnutí se vozidla na váze nepovažoval za důvodnou a z jakého důvodu nemohla mít vliv na naměřené hodnoty váhy vozidla. Druhostupňový správní orgán pak tuto vadu nenapravit, opětovně uplatněnou námitkou se vůbec nezabýval a pouze formálně potvrdil prvostupňové správní rozhodnutí.

[17] V přezkoumávaném správním řízení šlo o správní trestání, za prokázaný správní delikt ve smyslu § 42b odst. 1 písm. r) zákona o pozemních komunikacích bylo možno uložit pokutu podle § 42b odst. 5 písm. a) cit. zák., přitom důkazní břemeno nesl správní orgán, který měl prokazovat obviněnému jeho vinu za spáchání správního deliktu. Důkazní břemeno nespočívalo na obviněném ze správního deliktu, jak chybně uváděly správní orgány.

[18] S ohledem na výše uvedené zamítl zdejší soud při nařízeném jednání důkazní návrh žalobce na ustanovení znalce k posouzení otázky možného vlivu tzv. zhoupnutí vozidla při najíždění na váhu na výsledek vážení. Případným provedením a hodnocením tohoto důkazu by soud fakticky nahrazoval činnost a úvahy správních orgánů v předmětné věci.

[19] K žalobní námitce týkající se neprovedení navržených důkazů správními orgány soud ze správních spisů zjistil, že v prvostupňovém správním řízení, konkrétně v písemném doplnění odporu proti Příkazu Městského úřadu Břeclav ze dne 21.7.2010, žalobce nenavrhoval k důkazu provedení znaleckého posudku ohledně „zjištění možnosti ovlivnění údajů váhy technikou nájezdu na váhu a případného zhoupnutí soupravy při vážení“. Žalobce až v odvolání vytýkal prvostupňovému správnímu orgánu, že k jeho návrhu na vypracování znaleckého posudku nikterak nepřihlédl (přitom takový návrh, k němuž nemělo být přihlédnuto, žalobce vůbec neuplatnil). V odvolání k tomu žalobce pouze doplnil, že v zájmu objektivity nenechal sám vypracovat posudek, protože považoval za vhodnější, aby znalece určil správní orgán. Z uvedeného tedy podle krajského soudu vyplývá, že žalobce ve správním řízení výslovně nenavrhл provedení znaleckého posudku. Prvostupňový správní orgán však sám v odůvodnění svého rozhodnutí připustil možnost vypracování znaleckého posudku, jímž mohlo být doloženo, že váha vykazovala nesprávné hodnoty v případě přibrzdění vozidla. Tato jeho úvaha ale zůstala bez jakéhokoliv odůvodnění a doložení důkazy. Druhostupňový správní orgán pak velmi strohým rozhodnutím uvedené pochybení nenapravil a chybějící zdůvodnění nedoplnil. Krajský soud v Brně tímto neurčuje, že navrhovaný znalecký posudek musí být (měl být) vypracován, nýbrž jen poukazuje v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu na to, že správní orgány jsou povinny vypořádat se i s důkazními návrhy účastníků řízení. Musí k nim tedy zaujmout jasné stanovisko a provést tyto důkazy či nikoliv, a to i s odůvodněním, proč tak neučinil (§ 52 a § 51 správního řádu).

[20] Pokud žalobce požadoval převážení uvedené soupravy, pak toto již není možné učinit vzhledem k velkému časovému odstupu. Řidič vozidla měl navrhopvat jeho převážení na místě ihned po provedeném zvážení, které vykazalo hodnoty, s nimiž nesouhlasil.

VI. Závěr a náklady řízení

[21] Soud shledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“], kdy bylo zjištěno, že se žalovaný nezabýval řádně konkretizovanou námitkou (obdobně prvostupňový správní orgán), a proto soud rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný v dalším řízení, vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), odstraní vady odůvodnění rozhodnutí. Řádně se vypořádá s námitkou eventuálního vlivu přibrzdění řidiče a zhoupnutí se vozidla na váze na naměřené hodnoty hmotnosti vozidla vykazované váhou. Přes opětovné uplatnění správní orgány nezaujaly k této námitce stanovisko.

[22] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu

nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách hotových výdajů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, v daném případě byl žalobce zastoupen dvěma advokáty, změnami právních zástupců však nelze náklady navyšovat; dále sepsal žaloby) a dva režijní paušály náležející k úkonům, tedy ve výši 2 x 2 100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 cit. vyhl.], a dále za jeden úkon právní služby (účast právního zástupce u jednání) a jeden režijní paušál, tedy ve výši 1 x 3 100 Kč a 1 x 300 Kč (od 1.1.2013 došlo k navýšení odměny za jeden právní úkon), celkem 8 200 Kč. Povinnost k platbě DPH advokátem nebyla v řízení prokázána. Zohledněno bylo dále zaplacení soudního poplatku žalobcem ve výši 2 000 Kč. Celkem byla na náhradě nákladů řízení přiznána žalobci částka 10 200 Kč, k jejímuž zaplacení soud určil žalovanému přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. května 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu